

че можешъ да бждешъ утешителъ на нѣкого? Де сж твоитѣ радости, та предлагашъ и на близкитѣ си? Де е твоята утеха, та искашъ да пресушишъ чуждитѣ сълзи?

Азъ се видѣхъ въ нервенъ плачъ. Думитѣ разравяха цѣлото ми сжщество. Тѣ разрѣфваха стихнали рани и подлагаха мисълъта ми на новъ гнетъ и изпитания. Но не спираха:

— Твоя приятелъ трѣбваше да умре, — чувахъ азъ, — защото бѣше празенъ мечтателъ. Ние не сме родени за да мждруваме. Не и за да се пишатъ твоитѣ смѣшни съчинителства. Друго има! Чувашъ ли? Друго по-ценно. По-смислено.

Следъ тия думи гласътъ почти изписка въ ушитѣ ми:

— Лао-Це!

Това име, тая дума прозвуча съ нетърпимъ фалшъ срѣдъ гнетящата логичностъ въ изживяване и изразъ на предишното. Тя се яви като разкъсващо звено срѣдъ него, за да стане сама центъръ. Азъ почувствахъ какъ въ единъ невъобразимъ хаосъ се увлѣкоха около него мисълъ, думи и чувства. Но тоя, който произнесе тая дума, сякашъ недокоснатъ отъ нищо, повтори:

— Лао-Це!

И веднага:

— Тя е нѣкжде между насъ, — зашепна гласа. — Ние трѣбва да я търсимъ. Защото тя е най-ценното. Тит търсилъ ли сия? Не. Твоятъ приятелъ, глупавиятъ ти приятелъ^ъ пречеше на това. Сега той е мъртавъ